

Нѣкои отъ селянитѣ, които напуснали селата си и бѣгали къмъ мѣнастиря, съобщили на Панайота че „велика турска сила“ се движи отъ къмъ Княжевацъ за къмъ мѣнастиря. Той пѣкъ, като видѣлъ, че само съ своитѣ стотинадвѣста момчета и 150-тѣ сръбски милиционери нищо не ще може да се направи на турцитѣ, пратилъ единъ конникъ да настигне колоната на Хорватовича и да поиска помощъ, но не я получилъ.

На 6-ий Августъ заранъта отъ манастиря се забѣлѣжило, ча селата Мечидолъ, Варошъ, Плужина и други пламнали въ огънь. Като не располагалъ съ кавалерия за да узнае по отъ далечъ съ какви сили си има работа, Панайотъ войвода си помислилъ, че палението на селата е само черкеска работа и рѣшилъ да заеме съ хѣшлацитѣ си нѣкои отъ околнитѣ на мѣнастиря, села, отъ които хемъ по удобно ще слѣди за движението на турцитѣ, хемъ ще ги предпази отъ огъня. Той оставилъ сръбската чета на позиция при мѣнастирската курия, а самъ съ момчетата си слази въ селото Сливѣе, и отъ тамъ праща тридесетъ души въ село Лалинци, да прогонятъ черкезитѣ, които го бѣхж вече запалили отъ една страна.

За да бѣде по легко на момчетата при гонението на черкезитѣ, войводата се распорѣдилъ да си оставятъ торбитѣ при сръбската позиция при мѣнастиря, а че и той си оставилъ коня тамъ за да му не бѣрка и той въ случай на сбивание съ черкезитѣ. Торбитѣ останалъ да варди извѣсния намъ веселчакъ хѣшъ Атанасъ Рашевъ отъ Руссе, братъ на четния знаменосецъ Х. Димитъръ Рашевъ, по причина че го било втрѣсло въ това врѣме.

Но въ Лалинци нашитѣ хѣшлаци се срѣцнали не само съ 5—6 души подпалвачи черкеки, а съ цѣла рота рѣдовна турска войска и около половинъ ескадронъ черкези.

Като видѣли нашитѣ, че работата спукана, отглюватъ се при войводата въ Сливѣе. Тамъ той заелъ позиция за да заварди селото отъ турцитѣ, но не е можалъ да устои на натиска на силнитѣ турски колони, които почнали да го заобиколятъ.